

Requiem voor een blauw Golfje

Had ze maar vaker met mij mee gemogen. Maar ik moest altijd zo nodig haar stoere broer mee hebben, voor mijn schuwe stadsritjes naar te interviewen bovenmeesters en peuterjuffen. In deze statige, auberginekleurig BMW dwong ik- althans, dat hoopte ik- nog enig respect af. met mijn kruiperige rijstijl, die elke mier voorrang gaf. Ondertussen stond dat arme, Golfje als een blauw muur-vergeetmijnetje weg te kwijnen langs de trottoirrand aan de Bakemakade. Slechts één keer flakkerde zij op. Letterlijk. Woeste vlammen stegen op uit het motorblok. Dikke rookwolken verduisterden het kruispunt aan de Putselaan, die onzalige donderdagochtend in de nazomer van 2005. Een macaber vuurinferno, dat politie en brandweer met groot alarm deed uitrukken, dat voorbijgangers inspireerde tot fotografie met mobiele telefoontjes, dat het motorblok reduceerde tot een inktzwarte ruïne.

“Een scheur in de benzineleiding”, legden de mensen van het sloopbedrijf uit aan de verdoofde Manlief.

Schijnt vaker voor te komen bij auto's die niet regelmatig worden gebruikt.

Mijn moeder ging die dag voor de tweede keer dood. Van haar erfden wij dat lieflijke blauwe autootje (zoals een stalkende aanbieder van zus Wietske het Golfje ooit noemde in brieven aan mijn moeder, waarin hij verzocht om een door haar gearrangeerde ontmoeting met ‘uw goddelijke dochter’)

Onze Charlotte zou het Golfje krijgen, zo gauw zij slaagde voor haar rijbewijs. Het dappere autootje mocht dan al veertien jaar oud zijn, het kon nog heel lang mee. De Hendrikje van Andel onder de auto's.

Niet dus. Had ik maar toegegeven aan de pijn in mijn hart, al die keren dat ik haar voorbijliep, rammelend met autosleutels. ‘Ha, fijn, ik mag mee!’ hoorde ik haar denken.

En ik kromp ineen voor die droevige, verwijtende blik, waarmee zij mij nakeek, als ik haar even later voorbijreed in de BMW.

Zes jaar lang hadden wij twee auto's. De BMW kochten wij van mijn moeder, nadat mijn vader was overleden. Toen mijn moeder hem binnen het jaar volgde, kwam haar blauwe Golf in het testament. Zij zou eerst naar Wietske gaan, maar deze zag zichzelf de komende jaren niet autorijden. Kwam het door die klap, waarmee zij dat lieflijke blauwtje in het portier van Moeder's overbuurvrouw parkeerde? Rijbewijsloos, maar overmoedig, kroop zij in de rol van chauffeuse voor een bevriende Amerikaanse logeer-ex, die alleen in automaten dorst te rijden. Na notarieel overleg viel de beslissing: het blauwtje ging naar mij. Voor Lot. Ooit.

Geluk heeft zij bij ons niet gekend. Zij mocht dienst doen als vervoerbak, want haar laadruimte was efficiënter dan die van de gedistingeerde BMW-broer. Sligro-voorraad, symposiumpanelen, studentenhuusraad, het blauwtje heeft het allemaal trouw versleept. Soms mocht zij invallen, als de andere partner met de BMW de hort op was.

Zo maakte zij ook haar laatste rit, acht dagen voor haar verscheiden.

Ik had zoon Daniël een lift gegeven, naar het kantoor van zijn huisbaas, in Kralingen. Op de terugweg, op de Oostzeedijk, werd ons de weg versperd door een bakfiets van buitenproportionele afmetingen. De laadbak werd in beslag genomen door een groteske, voorwereldlijke leunstoel, van waaruit een jongmens de morrende weggebruikers olijke blikken toewierp. Een promostunt van studentenvereniging SSR. Die benzineleiding had toen al vlam kunnen vatten. Welk een surrealistisch schouwspel had dit kunnen opleveren, in combinatie met die rijdende leunstoel!

Ach, arm, lief, klein, blauw Golfje.

Plaatjes vormen onze enige herinnering aan jou.

